

Jessica sledovala, s jakou láskou Charlie obě tváře zase přikryla – jako by ke spánku ukládala dítě. Nervózně se rozhlédla po pokoji. Charliina polovina byla v katastrofálním stavu: všude se válelo oblečení a knihy a mezi tím dráty, součástky do počítače, náradí, šrouby a kusy plastu a kovu, které Jessica nedokázala pojmenovat. Všechno zpřeházené, bez ladu a skladu. Tohle nebyl jen nepořádek, tohle byl naprostý chaos, ve kterém jste mohli cokoli ztratit. Nebo taky schovat, napadlo ji a vzápětí se za tu myšlenku zastyděla. Otočila se zpátky k Charlie.

„Programuješ je, aby dělaly... co přesně?“ zeptala se a Charlie se pyšně usmála.

„Neprogramuju je k žádné konkrétní činnosti. Pomáhám jim, aby se dokázaly samy učit.“

„Samozřejmě, to je přece jasné,“ odvětila Jessica pomalu. Něco při tom upoutalo její pozornost; z hromady špinavého prádla vykuloval pár lesklých plastových očí a dlouhé svěšené uši.

„Hej, nikdy jsem si nevšimla, že sis s sebou přinesla Theodora!“ zvolala potěšená faktem, že si vzpomněla na jméno Charliiny oblíbené hračky z dětství. Než Charlie stačila něco říct, popadla Jessica robotického králíčka za uši – a zvedla jenom jeho hlavu.

Jessica vyjekla a upustila ji. Rukou si zakryla pusku.

„Promiň!“ vyhrkla Charlie a rychle sebrala králíkovu hlavu z podlahy. „Rozebrala jsem ho, abych viděla, jak funguje. Některé jeho části jsem použila na svůj projekt,“ mávla směrem ke stolu.

„Ach tak,“ hlesla Jessica a snažila se skrýt své zděšení. Letmo se rozhlédla a najednou si uvědomila, že části králíčkovy těla se válí všude po pokoji. Bílý chomáček plyše z ocásku ležel na Charliině polštáři, noha visela z lustru nad stolem. Torzo jeho tělčka se považovalo až v rohu místnosti. Pohlédla na kulatou dobrosrdečnou tvář

své kamarádky orámovanou hnědými vlnitými vlasy na ramena. Na dlouhou chvíli zavřela oči.

Ach, Charlie, co je to s tebou?

„Jessico?“ ozvala se Charlie. Její spolubydlící měla zavřené oči a v obličeji bolestný výraz. „Jessico?“ Tentokrát oči otevřela a jakoby nic roztáhla ústa do jasného zářivého úsměvu. Instantní štěstí, jako když otočíte kohoutkem. Bylo to poněkud znepokojující, ale Charlie už si zvykla.

Jessica několikrát prudce zamrkala, jako by právě restartovala svůj mozek. „Takže ty jsi ze setkání s Johnem nervózní?“ zeptala se. Charlie o tom chvíli přemýšlela.

„Ne. Nakonec, proč bych měla? Jde přece o Johna, že jo?“ Charlie se pokusila o ležerní tón, ale pak to vzdala. „Jessico, já nevím, o čem mluvit!“ vypadlo z ní náhle.

„Jak to myslíš?“

„Nevím, o čem s *ním* mám mluvit!“ upřesnila Charlie. „Když nenajdeme žádné jiné téma k hovoru, začneme se bavit o tom... co se stalo loni. A to já prostě nemůžu.“

„Chápu.“ Jessica se zamyslela. „Možná o tom sám nezačne,“ navrhl.

Charlie si povzdechla a toužebně pohlédla zpátky na zakrytý experiment na stole. „Ale samozřejmě, že začne. To je to jediné, co máme společné.“ Ztěžka dosedla na postel.

„Charlie, nemusíš mluvit o ničem, o čem nechceš,“ řekla Jessica jemně. „Vždycky můžeš tu schůzku zrušit, ale nemyslím si, že John tě bude chtít přivést do úzkých. Záleží mu na tobě. Pochybuju, že mu leží na srdci to, co se stalo v Hurricane.“

„Co *tím* myslíš?“

„Jen že...“ Jessica opatrně odsunula hromádku špinavého prádla, přisedla si k Charlie a položila jí ruku na koleno.